

HERR COLLINS

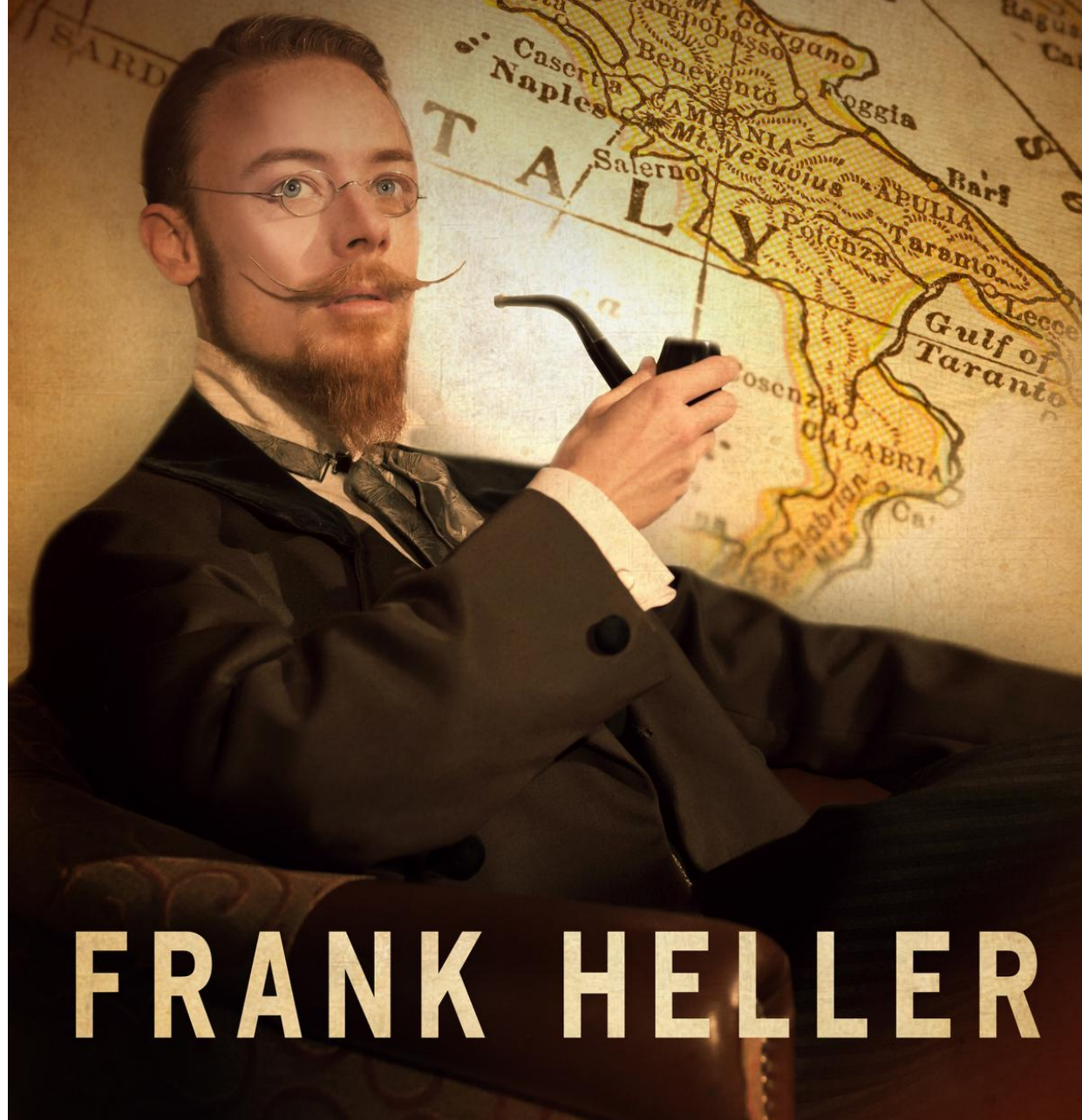
ÄR RUINERAD

FRANK HELLER

HERR COLLINS

ÄR RUINERAD

Frank Heller

Herr Collin är ruinerad

Saga

Herr Collin är ruinerad

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1927, 2018 Frank Heller och SAGA Egmont,
an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711954782

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för
annat än personligt bruk får enbart ske efter
överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom
Egmont-koncernen

Till ANNIE

*Fattgdom och rikedom beskär mig, och stundom brist på mitt
dagliga bröd!*

Första kapitlet.

Två herrar med var sin patiens.

Min herre!

Då vi nu en längre tid förgäves avvaktat första kapitlet i den kontrakterade romanen, taga vi oss friheten påminna därom. Vi ha redan reklamerat för romanen såväl genom pressen som på annat sätt och ett ytterligare dröjsmål blir till stort obehag — direkt för oss, indirekt för er.

Så snart kapitlet anlönt, skall det vara oss ett nöje att tillställa er det överenskomna honoraret av femtusen francs för de fransk-engelska pressrättigheterna till detsamma. Men beträffande förskott under någon form känner ni vår princip.

Vi erinra ännu en gång om det för er synnerligen fördelaktiga i vår överenskommelse och teckna

med utmärkt högaktning
för Nathan Lévy's Pressyndikat
C. R.

Detta brev var fjorton dagar gammalt.

Bang!

En luden, något violett hand föll mot ett polerat bord. Femtiotvå spelkort hoppade, sex av dem ned på golvet. Utanför de öppna fönstren började klockorna dåna — bang, bang, bang!

Klockan var tolv! Tiden var förbi för i dag, den bästa tiden. Och ännu ingenting gjort, ingenting. Ty kunde orden

lokomotivet visslade gällt, tåget tvärstannade räknas för någonting? Kunde man anse sig ha gjort någonting?

Nej. När det var ovisst, varför lokomotivet visslade, var tåget tvärstannade, vem som steg ut ur det, och vad han sedan gjorde, kunde dessa ord knappast sägas betyda ett resultat.

Jo. Något hade han i alla fall gjort: femton gånger i rad hade han lagt upp femtiotvå kort i sju högar, flyttat svart på rött och lägre kort på högre och på detta sätt försökt få de femtiotvå korten samlade i fyra kulörer med äss i botten. Denna sysselsättning kallas i dagligt tal för att lägga patiens. Men när man inte är professionell spåman, kan man knappast anses göra nytta genom att lägga femton patiens.

Maurice Lebrun lade inte patiens i avsikt att på detta sätt utforska vad som väntade bakom framtidens förlåt. Han lade patiens för att under tiden få en inspiration. Det kan förefalla som ett egendomligt sätt att få inspiration, men när ingen inspiration kommer, försöker man alla sätt.

Utanför fönstret bröt den dagliga revolutionen lös: Il Mezzo-gior-no! Mezzo-gior-no — il Mezzo-gior-no! Den ludna handen slet upp ett fönster:

— Tig! Jag blir galen!

Hans röst drunknade i larmet som en regndroppe drunknar i Niagara. Men nu sjönk tidningsförsäljarnas oljud en smula; de voro runt om hörnet till Piazza Colonna. Han var ensam med sina tankar.

Ett angenämt sällskap! Lévy! Omöjligheten av att arbeta! Den mer och mer tomma bankboken! Och som om detta inte varit nog och övernog för att skapa en ny Job, hade alltså Brüggemeyer dykt upp här!

Ja, Brüggemeyer hade visat den kroppsdel, som han kallade för sitt ansikte i staden. Men icke nog med det? Vad återstod för att kröna verket? Att han kom stickande med

denna smala och rävaktiga kroppsdel på Al povero diavolo! Det var vad han gjort. I förrgår dök han upp där, i går likaså. För framtiden skulle varje droppe man drack smaka Brüggemeyer. Brüggemeyers vissna voltaireleende skulle förvandla genzanovinet till ättika.

En kvart hade gått, men klockorna där ute dånade fortfarande ut sin lovsång till evigheten, sitt förakt för tiden. En svart hatt pressades ned över ett tjockt mullvadshår och kastade någon skugga över ett ansikte som var violett av födsel och vanor.

Al povero diavolo! Frukost, Brüggemeyer och Lévy till trots!

Min herre!

Då vi nu i längre tid avvaktat den första av den utlovade serien kritiska artiklar om modern litteratur, taga vi oss friheten giva er en påstötning. Vi ha redan förberett serien i vår tidskrift, och ett ytterligare dröjsmål blir till stort obehag för oss.

Vi erinra om det för er synnerligen förmånliga kontrakt, varigenom ni är bunden vid oss, och likaledes om våra principer vad förskott beträffar.

Så snart er artikel föreligger skall det vara oss ett nöje att översända honoraret — ettusenfemhundra francs — till eder.

Med utmärkt högaktning
för Revue du Globe
P.-L. B.

Ratsch!

En liten vissen, nästan gubbliknande hand strök melankoliskt fram över ett grönt läskpapper. Ett blankt pappersark och femtiotvå solfjäderslikt ordnade spelkort imiterade plötsligt ett snöfall och fördelade sig över golvet

marmorflisor. En mun, som sedan år tillbaka stelnat i ett slugt faunleende, öppnades för ett melankoliskt ordflöde:

— Var det för detta jag kom till Italien?

— Nej. Det var det icke. Varför kom jag till Italien? Jag kom icke som ett rö som drives hit och dit av vinden: jag kom icke som turist. Jag kom icke, driven av den vulgära nyfikenheten att se Michelangelo och Rafael. Vad angå museerna mig? Deras enda nytta är den att de befria husens innerväggar från madonnor. De madonnor som sitta på ytterväggarna göra ingen skada; de äro en vägledning, ty det hus de pryda, är ofelbart ett hus av tvivelaktigt rykte. Men jag kom inte till Italien för att besöka vare sig museer eller andra tvivelaktiga etablisseman. Jag kom till Italien för att återvinna min arbetskraft.

Talaren, som var fyrtiofem år, mager, spetsnäsigt och klädd i en brun arbetsjacka av sammet, ställde sig i position framför spegeln, stack handen i byxfickan och fortsatte, i det han angav satsrytmen med ett visset pekfinger och kritiskt iakttog sina läpprörelser:

— I många år och i tre länder har jag varit fruktad som litteraturens Cerberus. Jag har begabbat all litteratur, som inte varit fulländad, i Frankrike, Schweiz och Belgien; jag har haft mycket att göra. Men jag har gjort det med iver, ty fastän allting är meningslöst som helhet, är det av vikt att detaljerna äro vackra och fulländade. Och plötsligt sker det mig vad som skedde Johannes Döparens fader. Jag blir stum. Jag kan inte skälla. Men Johannes Döparens fader äskade en tavla och skrev. Jag kan inte heller skriva. Vad har jag gjort sedan två månader tillbaka? Jag har lagt patiens!

Han lade huvudet på sidan och mönstrade pressningen av sina byxor.

— I och för sig är det ingen föraktlig sysselsättning att lägga patiens. Endast gudomen kan vila; människan måste

ha sysselsättning, människan måste sträva mot ett mål. Men varje uppnått mål medför oberäkneliga konsekvenser; bakom varje uppnått mål lurar tomheten. Därför är patiensläggning en beundransvärd, ja, ideell sysselsättning. Det mål vi uppnå, när patiensen går ut, kan svårligen ha några särskilt ödesdiga konsekvenser. Och när man uppnått det känner man endast ett minimum av tomhet.

— Men denna idealpatients fordrar, att man lägger patients för patients egen skull. Jag uppfyller inte detta krav. Jag lägger patients emedan jag fordom fann, att turneringen av en fras kunde dyka upp medan jag gjorde det, och emedan jag nu hoppas att en idé skall springa fram ur kortleken som Pallas Athene ur Zeus' huvud.

Han gick bort till bordet, samlade upp de femtiotvå korten och brevet från Revue du Globe och ropade:

— I skriven och begären manuskript! I ropen efter tecken. Men intet tecken skall givas er. François Brüggemeyer skriver, när han vill! Det vill säga, när han kan. Och han kan inte mer!

En klocka slog ett. Hans ansikte ljusnade. Han ordnade sin halsduk och sitt voltaireleende framför spegeln, och satte på sig en grå borsalino.

— Jag går till stället med det goda vinet. Där sitter min gamle vän Maurice Lebrun. Låt mig irritera honom med min anblick, när jag inte kan göra det med mina artiklar.

Under tiden sken fredens sol på nytt över Europa; negativet av den nya världsbilden, framkallat i strömmar av blod, började avteckna sig i allt skarpare konturer. Över Italien sken solen på allvar; där var återuppbyggningsarbetet i full gång. Valutan förbättrades; man satte ett streck genom det I som betecknar lire och gjorde därmed lire lika med engelska pund. Samfärdsmedelskrisen övervanns; alla lokomotiv fingo sexsiffriga nummer; vem tvivlar på kommunikationernas

förträfflighet, när intet lok understiger nummer 468,725? Bostadsbristen besegrades; varje dörr numrerades, och den minsta gränd fick husnummer upp till 300. Befolkningen i Bologna sökte förbättra gatubelysningen genom att hänga borgmästaren i en lyktstolpe. Befolkningen i Neapel hjälpte upp sin ekonomi genom att under pågående politiskt möte bestjäla sina parlamentskandidater på ettusentvåhundra lire. Under tiden sken solen icke blott på det vackraste landet utan även in i hjärtat på det mest godhjärtade folket i Europa; man glömde krigets bitterhet; staten kastade bort de poststämplar med orden Glöminte att hata tyskar och österrikare, varmed den hållit krigsstämningen uppe; de enskilda återvände till forna tiders hövlighet och skrevo signor två gånger framför namnet i varje adress.

På Ödmjukhetens Gata i Rom stegrade rosticcerian Den fattige djävulen det allmänna välbefinnandet genom att servera ett utsökt genzanovin för fyra lire litern.

På rosticcerian Al povero diavolo betjänades de fattiga djävlarerna i januari 1920 av två kypare och en piccolo. Kyparna hette Romeo och Aristides. Piccolon Herkules var en rafaelsk kerub med örfilssvullna kinder, världens flottigaste smoking och ett skjortbröst som liknade ett tidningskorrektur. Romeo, Aristides och Herkules voro alla släktingar till värden, men man kunde inte säga att de hade mycket glädje av släktskapen. Cesare Pedrotti var en man som tidigt fått upp ögonen för det viktigaste i livet. Och vad är viktigare för människan än ett gravmonument? Cesare Pedrotti var genuesare; på Genuas berömda Campo Santo, bland raderna av prunkande gravvårdar, skulle med tiden även Cesare Pedrottis gravvård stå, mejslad i marmor, framställande honom i kroppsstorlek vid disken i Al povero diavolo, omgiven av dels ett vinfat, dels en sörjande familj. För att realisera denna dröm lade Cesare Pedrotti undan var kopparslant han förtjänade. Härmed är inte sagt, att

han försummade det timliga för det andliga. Alla italienare äro materialister. (Det klaraste beviset därpå ge de när de syssla med andliga ting.) Al povero diavolo hade ett kök, vars förträfflighet stod i omvänd proportion till borddukarnas renlighet. I rummets bakgrund stod en trädisk. Där lågo höns, duvor, lärkor med sina nakna huvuden fruset instoppade under nakna vingben; biffstek, ost, alla slags grönsaker och frukt. Bakom disken stod en öppen spis; framför denna spis rörde sig den feta fru Pedrotti med en solfjäder i ena handen och den senast födde Pedrotti i den andra. Med solfjädern viftade hon på elden i spisen; med den andra handen lyfte hon då och då den yngste Pedrotti och företog en hydrografisk undersökning av golvet. Denna var i regeln resultatrik, och den yngste Pedrottis skrik blandade sig med fräset av de rostade hönsen. I ett hörn vilade två vinfat på bockar; det ena innehöll genzano asciutto, torr genzano, det andra genzano pastoso, söt genzano. När ett av dem var tomt, och ett nytt fat skulle öppnas, var det piccolon Herkules' uppgift att suga i en slang tills vinet började rinna; Cesare Pedrotti fann icke utan skäl att det tog onödigt lång tid innan vinet visade sig; och därför hade piccolon Herkules svullna kinder och hans näsa var lätt röd som en bigarrå som börjar mogna.

Hur hade kritikern Brüggemeyer funnit rosticcerian Al povero diavolo?

Denna tanke vandrade fram och tillbaka i ett violett huvud, som klockan tre kvart på ett visade sig i rosticcerians dörr. Signor Pedrotti, som stod modell till sitt gravmonument mellan vinfaten, hälsade detta huvud med ett astmatiskt flåsande. Piccolon Herkules skyndade sig att rycka ut en stol, Romeo att taga mot hatten, som täckte det violetta huvudet, och Aristides att läsa upp matsedeln. Det violetta huvudet böjdes i studium över disken.

— Asciutto? Pastoso, signore?

— Spaghetti med skinka, höns, sallat, gorgonzola, rädisor, mandariner, en halv liter torr och en kvarts liter pastoso. Och säg mig en sak: har den andre franske herrn varit här? Signor Brüggemeyer? Den magre som grinar som en skurk?

— Nej, signore! Nej! Nej!

Jaså, han hade inte varit där. Det fanns alltså hopp. Skulle Brüggemeyer fortsätta att komma dit, blev livet outhärdligt. Det fanns en tid då han själv och Brüggemeyer voro vänner. Denna tid var förbi. De voro numera ovänner. Det gjorde ingenting. Brüggemeyer var elakare än en puckelrygg. Det gjorde heller ingenting. Men att se Brüggemeyer sitta i samma lokal och veta, att han kunde arbeta, att han skrev som en häst under det man själv — där kom Brüggemeyer!

Ja, där kom han. Den lätta borsalinon satt kokett på hans huvud; halsduken, som gick i färg med strumporna, var ordnad i den riktiga vinkeln mot västen; det kyliga voltaireleendet kring munvinklarna var inte glömt. Han kom in genom dörren som en personifikation av sin tes om alltings fåfänglighet och bagatellernas vikt. Han mätte Maurice Lebrun med ett ögonkast, som var på pricken nog ironiskt för att få Lebrun att fara upp från stolen, och nog flyktigt för att få honom att sätta sig igen. Nu satte han sig själv vid ett bord på andra sidan av rummet. Maurice Lebrun slet ilsket sitt svarta mullvadshår. Fördömda människa! Belåten med sig, belåten med sitt arbete! Outhärdligt!

Kritikern Brüggemeyer beställde med ett kyligt voltaireleende sin frukost och en kvarts karaffin vin. Lebruns vrede vid hans åsyn hade inte undgått honom, och denna vrede stimulerade honom. De bittra kryddorna voro angenämast i livet såväl som i matlagningen. Men ändå —

när han såg Lebrun, kände han ett styng av avundsjuka. Där satt han, stor, tung, violett i ansiktet av vin och mat, rufsig i håret, sugande i sig hela telegrafledningarna av makaroner, sörplande upp dem som en muddermaskin sörplar upp sjögräs. Detta förakt för det yttre var avskyvärt och på samma gång beundransvärt. Mannen där hade vanor, som stodo i nivå med kloakdjurets, men också en orubblighet inför tillvaron som tävlade med kloakdjurets. Kloakdjuret besvärar sig inte av nervositet. Mannen där lika litet. Han var belåten med tillvaron. Han skrev, och han åt. Det var de enda funktionerna, han kände. Tänkte han på det meningslösa i dem? Aldrig. Han hade skrivit sina tio, tjugu sidor, han hade gott samvete, nu åt han och hans samvete blev ändå bättre.

Kritikern Brüggemeyer glömde sitt voltaireleende och förföll till två simpla ord, de enda han använde. Han slungade dem tyst mot författaren Lebrun:

— Kamel! Lavemang!

Romeo, Aristides och piccolon Herkules rusade fram och tillbaka, ryckte bort tallrikarna, innan gästerna voro halvfärdiga, och satte fram nya, utan att de rekvirerat dem, såsom italienska kypare uppfostras att göra. Endast en person gav dem intet tillfälle att rycka bort tallriken. Det var författaren Maurice Lebrun. Han låg framstupa över en höna och åt henne med fingrarna; då och då kastade han i skygd av mullvadshåret ett rasande öga tvärs över rummet. Där borta satt skurken och åt, kokett som om han ätit på teatern. Makaronerna gled in i hans mun som spindelvävstrådar glida i en lätt vind. När piccolon Herkules ryckte bort hans tallrik, som ännu var full, lyfte han lätt på ögonbrynen utan att protestera! För överlägsen att protestera! För skeptisk att protestera! Skeptisk mot andra, full av tilltro till sig själv! Det var hans formel! Det fanns en sak som aldrig blev föremål för hans skepsis. Det

var han själv och hans artiklar. Naturligtvis kom han direkt från sitt skrivbord; naturligtvis hade han just mördat någon stackare, som syndat mot bagatellerna, och ännu en gång fastslagit alltings fåfänglighet. Jo, han arbetade, han! han skrev —

Lebrun rullade med ögonen och slet i hönan som en hundvalp sliter i en toffel. Kritikern Brüggemeyer iakttog honom förstulet och suckade. Mannen där borta var så levande; i hans närvaro föreföll han sig själv som en skugga, som en död. Han sökte suga musten ur sitt livs triumfer för att stimulera sig därmed; det var som om de varit en annans triumfer; han liknade sig själv vid en läkare, som genom att inspruta ett extrakt av organ, tagna från en annan, söker ersätta vad patienten saknar. Och dock hade hans liv haft triumfer att uppvisa! Född i Belgien av välmående föräldrar hade han tidigt flyttat till Paris, levt som bulevardiär, förenat sin docerande hjärnas och sina njutningslystna sinnens intressen. För ro skull, på lek, hade han börjat skriva i en nihilistisk boulevardtidning, À bas tout; slagit an; för ro skull, på lek, bytt åsikt och gått över i ultrahögern, Echo de Paris; till dess en oförutsedd händelse tvingade honom att göra en dygd av vad han kallade sin enda hemliga last (han skrev under signatur): den dag kom då han hade levt upp hela sin förmögenhet. Han blev tvungen att leva på sin penna. Egendomligt nog reagerade han inte mot det tvång som sålunda lades på honom. Han trivdes med det, så som gamla libertiner kunna trivas i fängelset. År efter år bollade han med sina brokiga kulor i spalterna. För två månader sen hade han undertecknat ett kontrakt med Revue du Globe, ett kontrakt som han fann mer än fördelaktigt. I två månader skulle han på egen begäran åtnjuta full lön utan arbete; därefter skulle han skriva två artiklar i månaden till ett pris av ettusenfemhundra francs stycket. Han hade sjunkit in i sitt

två månaders otium med lidelse, ty av naturen var ingen latare än han fastän de sista årens slentrian fått honom att tro motsatsen. Men när de två månaderna voro förbi och det gällde att återgå till arbete fann han till sin förfäran en sak: han var arbetsoduglig, utan idéer, utan energi, utan möjlighet att komma i gång, som ett lokomotiv som står fränkopplat och kallt på ett sidospår ... Som en sista resurs hade han, liksom de lungsjuka, rest till Italien. Vad är energi annat än förvandlat solsken? Men Italien, solskenets land, är även den älskvärda indifferensens land. Det befäste honom i hans tro på alltings fåfänglighet, men det väckte på intet vis någon energi till livs hos honom; tvärt om undergrävde det hans enda tro, tron på, bagatellernas vikt, särskilt de bagateller som kallas kritiska artiklar.

— Min fördömde kamel! Varför for jag hit? Utan tro på sig själv kan man inte tvivla på allt, eller i varje fall inte skriva artiklar om sitt tvivel. Varför reste jag hit? Varför tog jag ferie? Jag var en fin leksak som man plötsligt stannade; min fjäder tål inte att vridas upp igen. Jag är inte robust som han där! Om man lade ett klippblock ovanpå honom, skulle han skriva. Om man hängde upp honom i tårna, skulle han skriva. Om man satte honom inför Michelangelos Skapelse, skulle han fortsätta att skriva sin smörja. Kamel! Han sitter och gestikulerar med fingret. Det är poängerna i sin femtionde roman, han fastslår för sig själv! Lavemang!

Författaren Maurice Lebrun fastslog verkligen poänger med sitt violetta pekfinger, men det var icke poänger i en roman utan i ett föredrag. Föredraget var avsett att förjaga det missmod, som kritikern Brüggemeyers närvaro ingivit honom. Han satt med ryggen mot Brüggemeyer; han såg inte Brüggemeyer, men Brüggemeyers blotta närvaro verkade kvävande på honom som grannskapet till en fabriksskorsten måste verka på ett träd. Föredraget handlade om författaren Maurice Lebruns hittillsvarande

framgångar. Det var fullt av honorarbelopp; han satt och gav sig själv injektioner av nollor. Vem hade fyllt en liknande bana? Utgången från ett eländigt hem i Normandiet hade han vid nio års ålder inträtt på piccolons bana, vid tio på biljardmarkörens, vid elva på bananförsäljarens, för att efter ett antal år, ägnade åt lika många yrken, hamna i det yrke, vilket likt Amazonfloden uppslukar alla biyrken, journalistens. Han hade beskrivit mord, tjuveri och falskt vittnesbörd för en tidning, vars huvudsakliga inkomstkälla bestod i att beskriva sådana ting med halva namn utsatta och avvakta att pengar inflöto innan de resterande bokstäverna syntes i tryck. Av hänsyn till de personer, för vilka det ännu icke gått upp att verkligheten är underbarare än dikten, höll tidningen även en följetong, där det ovantydda innehållet av dess artiklar återfanns i romantiserad form. En vacker dag erbjöd Maurice Lebrun sig att skriva denna följetong. Tidningen hade ingenting emot att han antogs som följetongsdiktare till ett pris av fem francs per kapitel. Under åtta år skrev han trettiotvå följetonger, utan löneförhöjning. En vacker dag lyckades han, driven av hunger, tvinga en förläggare att köpa en av dessa följetonger som bok. Förläggaren gav honom tvåhundraframtio francs ett för allt. Han är den ende förläggare på jorden som aldrig ångrat ett bokköp. Han ångrade det, så länge boken endast gått i tjugufemtusen exemplar, och klagade högt över de förfärliga tiderna; när boken gått i femtiotusen, skakade han på huvudet och bad folk betänka de dryga framställningskostnaderna; när den kom ut i det hundra tusendet, framhöll han med ett bittert leende, att inte allt är guld som glimmar; men när det tvåhundra tusendet kastades ut i bokhandeln, medgav han öppet att han för en gångs skull gjort en bättre affär än vanligt och sände frivilligt Maurice Lebrun en anvisning på ytterligare tvåhundraframtio francs. Maurice

Lebrun, som under tiden sålt andra av sina följetonger till lika pessimistiska förläggare men med kontrakt som berättigade honom själv till en viss optimism, som skaffat sig våning, kläder och löständer, satte checken i glas och ram och utställde den tillsammans med förläggarens porträtt i polisens kriminalmuseum. Förläggaren smålog bittert och talade om människornas otacksamhet, invärtes upprymd vid tanken på de tvåhundra femtio francs han sålunda sparade.

Detta var första bandet av Renard Lepin, den mest framgångsrika roman i Frankrike efter Zola. Den införde en ny typ i litteraturen: gentlemanförbrytaren. Med den var Maurice Lebrun gjord. En lång tid tycktes det flyta guld ur hans reservoarpenna. Han utgav den ena efter den andra av sina gamla följetonger, skrivna i svett och möda för fem francs kapitlet, och de inbragte honom tiotusen på tiotusen. Dessa omsatte han snabbt på Paris' restauranger. Han var en av de personer, som ständigt vilja vara centrum i sällskapet, och som därför endast kunna tåla att umgås med människor som ha mindre pengar än de själva. Paris gav honom alla tänkbara möjligheter till dylikt umgänge. Under många år syntes Maurice Lebruns violetta ansikte lutat över många bord, men aldrig över något skrivbord; och Maurice Lebruns violetta hand höll om många ting, men aldrig om ett pennskaft. Maurice Lebrun ansåg sig ha gjort undan sitt arbete en gång för alla, han tänkte leva tills han dog på sina trettiotvå följetonger. Det väckte därför en obeskrivlig förvåning hos honom, när han en dag fann, att han inte längre kunde depensera mer än femtiotusen francs om året. Hans inkomster hade avtagit. Han frågade sina förläggare, vad de trodde vara orsaken. De antydde att den möjligen kunde sökas däri, att han inte gett ut någon bok på flera år.